

DE WEG NAAR ANDERE WERELDEN

Het is logisch aan te nemen dat er naast de wereld, die de mens kent een reeks van gebieden moet bestaan, die voor hem niet of slechts bij toeval toegankelijk zijn. We weten dat de mens beperkt is in zijn ervaringen. Het is niet slechts logisch maar zelfs met zekerheid vast te stellen, dat er gebieden bestaan van licht, van klank, die voor hem gesloten zijn. Al deze gebieden zijn gebieden, waarin de trilling bepalend is voor het al of niet waarneembaar-zijn van het verschijnsel. Wij zullen aannemen dat trilling hiermee ook verder veel van doen zal hebben.

De kwestie van de andere werelden, waarop ik zinspeel, betreft in de eerste plaats de werelden, welke buiten de stof bestaan. Buiten de stof kan al datgene bestaan, wat niet onderhevig is aan de veld-bepalende eigenschappen van de dichte materie.

De aarde wentelt om haar eigen as. Het gevolg is dat zij daardoor een eigen magnetisch veld opwekt. De aarde beweegt zich rond de zon met een zekere snelheid. Deze en haar wenteling bepalen haar zwaartekracht. Met de zon beweegt zij zich in een bepaalde richting. Dit bepaalt wederom de tijd, dus de tijdconstante, die geldt voor de aarde en de overige planeten. Dit te begrijpen is misschien nog niet zo moeilijk. Maar wanneer ik op een terrein kom waar geen van de genoemde werkingen meer geldt, dan wordt het voor mij wel heel erg moeilijk te gaan praten over zwaartekracht, over magnetische velden of zelfs over tijd. Er zullen in een dergelijke wereld totaal andere verschijnselen optreden. Elke poging om zo'n wereld te benaderen, kan alleen berusten op het aanpassen van eigen wezen of een deel van eigen wezen aan die andere wereld.

Wanneer we die wereld kenbaar maken in onze eigen wereld, gehoorzaamt ze alweer aan de wetten, die b.v. op de aarde bestaan. Het gevolg is dat zij zich nooit kan openbaren in uw wereld, zoals ze in haar eigen bestel leeft. Nu is er natuurlijk één grote weg, welke iedereen op de duur naar die andere werelden brengt: de dood, de eeuwigdurende verandering, waarbij vormen en voertuigen als niet meer belangrijk worden achtergelaten. Zij blijven deel van eigen wezen, maar behoren niet meer tot een bepaalde wereld, alleen tot het eigen "ik".

De dood is wel de eenvoudigste weg, maar zij gaat gepaard met een eenzijdigheid. Als u hier sterft en in een andere wereld komt, dan kunt u uit die andere wereld nooit meer terug naar dezelfde toestand op aarde.

U moet dan eerst een hele cirkelgang maken en komt dan weer op de wereld terecht; maar niet meer in dezelfde condities. U kunt niet meer uw vroeger aardse "ik" hernemen. Het is dus voor ons niet practisch om aan deze weg te veel aandacht te geven. Het is voldoende te constateren dat hij er is en dat hij de meest overtuigende kracht is, die er bestaat. Wie sterft, komt in een andere wereld en moet zich deze realiseren.

Nu is echter de vraag: Wat gaat dan op weg, wanneer het lichaam achterblijft? De algemene uitdrukking daarvoor is: de geest of de ziel. Een andere uitdrukking, die je niet zo vaak hoort, maar die juist is: een deel van het bewustzijn plus het resterend ego. En dat resterend ego moet een vorm hebben, moet een uitdrukking hebben. Dat bewustzijn moet ergens in zijn vastgelegd. Vandaar dat wij spreken over "voertuigen", ook wanneer deze

niet beantwoorden aan de gedachte van een stoffelijk lichaam b.v. of zelfs aan een beperking - in sommige sferen - zoals men die voor een ego van uit aardse standpunt nu eenmaal noodzakelijk acht. Al deze waarden liggen in de mens.

Bij nadere studie blijkt dat juist de wijze, waarop men denkt (dus de denkprocessen, welke zich in de mens voltrekken) bepalend is voor de wijze, waarop men zich een andere wereld kan voorstellen of zelfs beleven. Het is noodzakelijk dat wij - om uit te treden in een wereld, die niet aan stoffelijke wetten gehoorzaamt - allereerst de stoffelijke prikkels uitschakelen. Met de officiële term heet dit: een zodanige verhoging van de bewustzijnsdrempel verkrijgen, dat geen uiterlijke prikkels meer tot het bewustzijn kunnen doordringen.

Maar dat is van de stof uit. U zou ook kunnen zeggen: Het is elke verbinding van zich afzetten, die herinnert aan de eigen wereld.

Wanneer deze zeer sterke impulsen zijn uitgeschakeld, kan de mens fijnere impulsen ervaren. Hij kan daarop reageren; hij kan op iets, dat normalerwijze in zijn bewustzijn geen invloed heeft, nu een nieuw concept opbouwen. Ja, hij kan zelfs handelen door krachten, die normalerwijze niet tot uiting komen.

Ook dit alles is nog logisch. U kunt o.a. in de psychologie van Jung daar voldoende verklaringen voor vinden.

Nu ga ik nog een stap verder. En ik moet gaan vaststellen. Dat is altijd heel erg moeilijk. Want ik weet wel dat het zo is, maar voor u is het een hypothese. Het kan waar zijn, het kan niet waar zijn. Toch doe ik dit eenvoudigheidshalve.

Ik stel dan vast dat er naast het georganiseerd stoffelijk terrein een minder georganiseerd stoffelijk terrein is. Het onderscheidt zich van de normale materie in de eerste plaats door de eigenaardige vorm van de atomen, welke daar nog kunnen voorkomen. Ze zijn evenals in de ionisatietoestand incompleet, instabiel en hun electronen hebben vaak een gewijzigde wentelingssnelheid en wentelingsrichting.

Deze materie heeft geen enkele relatie meer met de normale stof. Ze verschilt wat eigenschap betreft daarvan zeer veel. Zij kan daarom door andere krachten worden beïnvloed, dan in de materie mogelijk zou zijn.

U kunt moeilijk een tafel alleen door uw gedachten vervormen. Maar u kunt een dergelijke incomplete materie - welke dus in een vormings- of veranderingsproces is begrepen - wel met de gedachte vervormen.

Vergelijk: ijzer kun je niet met de handen buigen, klei wel. Dat ligt aan de samenhang. Deze fijne materie nu en nog fijnere deeltjes vormen tezamen wat wij noemen: de basis van het astraal gebied en zelfs - althans een deel daarvan - van Zomerland.

Wij hebben hier te maken met werelden, waarin de gedachte boven alles regeert. Elk veld bepaalt een vorm voor de materie. Zij groepeerd zich daarin, zoals ijzervijlsel zich zal groeperen volgens de krachtlijnen van een magneet.

Indien wij onze eigen prikkels kunnen uitschakelen - dus onze eigen wereld - dan is voor ons de mogelijkheid geschapen dit astraal-gebied uit de stof binnen te gaan. Omgekeerd, wanneer wij door sterke concentratie een tijdelijke stabiliteit van ons voertuig binnen dit terrein kunnen bereiken, dan is het voor ons eenvoudig om de aarde uit een andere geestelijke sfeer via dit astrale gebied te benaderen. Bij de doorsnee-mens geschiedt deze benadering ten minste verscheidene malen in het leven en is onbewust; dus niet bewust veroorzaakt.

Het vreemde is, dat om de mens in deze toestand te brengen, heel vaak een verdoving dient op te treden. De gebruikers van opiaten b.v. treden vaak, zonder dit te beseffen, een droomwereld binnen, waarin de astrale krachten als deel van een droom worden gezien. Opvallend is, dat zij daarbij één punt hebben, dat hen aan de werkelijkheid vasthoudt. De doorsnee-opiumroker b.v. zal in zijn roes - vooral dus in het begin van zijn roes en

het roken - iets gaan beschouwen, dat schoon is. Hij zal bij voorkeur kijken naar een bloem of naar een beeldje, althans wanneer hij niet de roes zonder meer zoekt. Hij heeft dan iets, dat voor hem een levende werkelijkheid wordt en uit deze levende werkelijkheid ontwikkelt zich dan een totaal nieuwe wereld. Het beeldje wordt door de gedachte als het ware astraal gereproduceerd, maar nu met andere eigenschappen. Voorbeeld: Een ivoren vrouwenbeeldje wordt een levende vrouw, die direct herinnert aan het beeld, maar verder alle kwaliteiten en eigenschappen heeft, die men daarin eigenlijk gewenst had. De uitdrukking van de gedachte treedt op als een realiteit.

Gaan we nog een paar stappen verder, dan vinden we o.a. nog het gebruik van sommige zwammen; daarnaast van zeer speciale hennep-derivaten. Hierbij wordt de mens zozeer aan de werkelijkheid ontrukkt dat hij, terwijl hij zijn eigen wereld wel kan blijven waarnemen, voor elke prikkel daarvan ontoegankelijk is. Er is niets dat hem bijzonder kan beroeren en zijn aandacht kan terugroepen naar die wereld. In deze toestand treden voor hem dan de beelden van het astraal gebied zeer scherp en zuiver op.

Medicijnmannen en tovenaars maken reeds lang van deze methode gebruik en voor de inwijding van jongeren en ook voor het bereiden van materiaal, dat nodig is voor voorspellingen en bezweringen. Zonder dit alles kunnen we echter precies hetzelfde bereiken en wel eenvoudig door middel van een voldoende concentratie. Wanneer de concentratie alles uitschakelt, kunnen wij bewust binnentreden in een wereld van astrale verschijnselen.

Er is één "maar" aan verbonden. Wanneer dit bewust en mede uit een lichamenlijk willen geschiedt, dan zal de lichamenlijke impuls een zeer sterke invloed behouden, zodat deze beelden zich vaak als een droom of zelfs als een fantasie aan ons voordoen. Het is zeer moeilijk deze van normale dagdromen en fantasieën te onderscheiden, tenzij wij in deze materie thuis zijn en dus zien hoe wij onszelf langzaam maar zeker uitschakelen.

Dit neemt niet weg dat het astraal gebied voor negen van de tien mensen op een bewuste wijze kan worden betreden en dat zelfs dat laatste restant van 10 % toch onbewust te eniger tijd daaraan deel zal hebben.

Gaan wij verder dan het astraal-gebied, dan krijgen we te maken met wat men het best een wijziging in dimensie zou kunnen noemen. De verhouding van krachten is geheel anders. Bestaat er in de astrale wereld althans nog enigszins een tijdsfactor, in alle werelden die daarboven liggen, zelfs de fijn-materiële Zomerlandsfeer, gaat een algemene tijd teloor, waarvoor een ervaringstijd in de plaats komt, zodat de snelheid van onze perceptie het tijdsverloop in die sferen bepaalt.

Het gevolg is dat men in deze werelden moeilijker kan binnentreden en als men er binnentreedt, praktisch niet in staat zal zijn het juiste gebeuren en het juiste ervaren in een stoffelijk bewustzijn om te zetten. De weg, die hier bestaat, is er a.h.w. één van ontzegging. Hij wordt heel vaak gekoppeld aan een reeks van voorstellingen. Wij zien b.v. dat door een intens gebed een verrukkingstoestand teweeg wordt gebracht, waarbij men zich verheft boven de eigen wereld. Wij zien in andere condities dat een fanatieke geestdrift de mens tot ontrukking kan voeren. In enkele gevallen zien we zelfs dat ziekteverschijnselen gepaard gaan met een toegang tot deze werelden.

Het hoe en waarom zou ons te ver in allerhand klinische bijzonderheden voeren, maar simpel gezegd: Wanneer er bij de mens plotselinge veranderingen in klierafscheidingen ontstaan gepaard gaande met een heftige wijziging van de bloeddruk in de hersenen, dan zal de lichamenlijke gesteldheid zo zwak zijn en vaak ook spastisch, dat hierdoor de andere werelden reëler worden en wij een tijdlang bestaan in een tijdscontinuum, dat niet gelijk is aan ons eigen.

Daarnaast kennen wij werelden, waarin vorm geen zin meer heeft. Het "panta rei" dat op aarde alleen gebruikt kan worden om het verloop van de tijd en tegelijk van de verschijnselen aan te geven, wordt in de vormenloze wereld een onmiddellijke werkelijkheid. Wij hebben daar niet meer te maken met vormen maar met een spel van licht en duister. Er vormen zich wel beelden, maar deze berusten niet op een concrete waarneming en dat weten wij. Het is eerder of we ergens schaduwen zien tegen licht, of licht door de schaduwen heen. Een soortgelijke illusie kan men soms hebben, wanneer men uit een donkere grot naar het licht gaat. Dit wekt dan voorstellingen van weiden, bomen en al wat erbij hoort, ofschoon men deze nog niet ziet. Men neemt alleen nog maar het licht waar.

Deze reactie kan ik het best gebruiken om ons een meer stoffelijk beeld te geven van de vormenloze sfeer. Er is niets concreets meer en toch ontstaan er nog beelden. Die beelden komen uit ons eigen bewustzijn voort. Het gevolg is dat, wanneer een mens tot deze sferen zou kunnen doordringen, hij geen contact meer heeft met iets, wat vorm heeft; dat hij een absolute onverschilligheid ontwikkelt voor alles, wat hij weet met de wereld in verband te staan en in plaats daarvan een soort verzadiging ondergaat van indrukken, die hij niet nader kan beschrijven. Typisch is, dat het bereiken van deze sferen zelden gepaard gaat met lichamelijke vermoeidheid, wat in andere gevallen nog voorkomt, maar dat daarentegen een vaak zeer korte rustpoze of slaap bij het ontwaken een gevoel van volledige ontspanning en uitgerust zijn geeft. Een stabilisering van het zenuwstelsel en al wat daarbij hoort.

Daarboven liggen nog andere werelden en sferen, die ik buiten beschouwing laat, omdat ze door de mens zelden of nooit bereikt worden en de bereiking daarvan niet meer kan behoren tot de gewone wegen, die wij vinden.

Ik wil nu eerst proberen u enkele uiteenzettingen te geven omtrent de verschijnselen van het astraal gebied, daarna van Zomerland, daarna van de lichtsfeer en in elk der gevallen u duidelijk maken wat zich afspeelt.

In de astrale wereld is de gedachte vormend. Maar niet de gedachte, die aan de oppervlakte leeft maar de gedachte met al haar inhouden en achtergronden. Dat wil zeggen, dat in de astrale wereld een op zichzelf schone gedachte gebaseerd op begeerte, in haar vormgeving die begeerte mede uitdrukt. Hieraan is niet te ontkomen. Het gevolg is dat op de meest onverwachte wijze schoonheid en afzichtelijkheid zich aan ons openbaren. In vele gevallen zal de afzichtelijkheid voor ons niet te dragen zijn en zal ons eigen voorstellingsvermogen haar omzetten in monstervormen, die meer aannemelijk zijn. Wij zien daar dan ook optreden: demonen, die doen denken aan de tempelwachters van de Indische tempels, draken (dus fabelfiguren), praehistorische monsters en wat dies meer zij. Daarnaast bleke schimmen, waarvan misschien alleen de ogen een dreiging schijnen te bevatten, maar die ons een onweerstaanbare afkeer inboezemen.

Wij krijgen te maken met eenvoudige wervelingen (denkt u maar eens aan een wervelwindje, dat even wat stof omhoog werpt en daardoor voor een ogenblik zichtbaar wordt), die ons ontzettend aantrekken, maar die we niet kunnen bereiken.

Al deze verschijnselen tezamen kunnen worden gebracht onder "gedachtenuitingen". Zij zijn de weergave van een gedachte, nooit van een geheel wezen. Een demon, die op astraal gebied opereert, kan slechts de weergave zijn van een gedachte maar niet van het gehele wezen. Er moet méér zijn. Dientengevolge geldt voor ons dat al datgene wat op het astraal gebied aan ons verschijnt, zonder vrees geaccepteerd moet worden. Gelijktijdig moeten wij echter weten dat ongeveer 9/10 daarvan als bij een ijsberg onder de oppervlakte ligt. Dat er dus plotselinge veranderingen kunnen optreden, die ons niet mogen verbazen. We zien dan alleen het deel dat tot nog toe

verborgen was van hetzelfde wezen, dat hierin zijn gedachten openbaart. Voor onszelf bezitten wij in de stof een voertuig, dat de astrale wereld onmiddellijk beroert. Het is a.h.w. een deel van het levenslichaam en wordt teruggevonden o.m. in de zaadoellen van het menselijk lichaam, daarnaast echter in praktisch elke cel. De vitaliteit, die in het zenuwstelsel voorkomt, heeft ook haar functie op astraal terrein. Het trillingsgetal van het verschijnsel ligt echter aanmerkelijk boven het hier waarneembare en soms zelfs in de buurt van dat van microgolven. Het heeft dan een betrekkelijk lage frequentie.

Het is dus mogelijk dat astrale verschijnselen op golflengten liggen, die op het ogenblik reeds benaderd worden met bepaalde stoffelijke instrumenten. Werktuigen, die dergelijke trillingen opwekken, kunnen storend zijn voor astrale invloeden en omgekeerd.

Dan krijgen we de Zomerlandsfeer.

De Zomerlandsfeer berust evenzeer op gedachtenvormen als de astrale wereld. Maar één verschil is er: hier is een poging tot contact met anderen. De gedachten, die het sterkst gevormd worden, zijn dus gedachten, die door gemeenschappen worden gevormd. Het gevolg is dat hele reeksen schijnbaar permanente landschappen, schijnbaar permanente gestalten ontstaan. Toch zal ieder van ons deze anders zien.

Alles wat wij verwachten is in Zomerland aanwezig. Wij vinden er zowel de geheime instructie-loges van een inwijdingsdienst, de open tempels en de gotische kathedralen van andere godsdiensten, als eenvoudig de velden, waarin men filosofeert, een eeuwige zee, bergen en al wat erbij hoort. Zodra wij echter buiten de gemeenschap treden, blijft ons slechts een leegte over. Het zou voor de doorsnee-mens het best kunnen worden beschreven als: even uit de wereld opgenomen worden en ver buiten het zonnestelsel - misschien zelfs buiten het Melkwegstelsel - in de ruimte zweven. Rond je zien dat er lichten en verschijnselen zijn, maar deze niet kunnen definiëren, want het is te ver van je af.

Wanneer deze toestand overigens te sterk optreedt, volgt hierop het overschakelen op impulsen, welke van buiten op deze wijze worden ontvangen en krijgen wij contact met de lichtwereld.

Bij de verschijnselen in Zomerland houden we rekening met het feit, dat één bepaalde ons naderende vorm de uitdrukking is van een totale persoonlijkheid. Er zal geen opvallende of grote verandering nodig zijn om elk facet van het totale wezen tot uitdrukking te brengen. Wanneer we daar contact hebben met personen, zal dat voor de mens heel vaak een teruggrijpen betekenen naar aardse normen. Gelijktijdig echter zal het wezen zelf toch een beeld vormen van een feitelijke persoonlijkheid, een reëel bestaande persoonlijkheid in zijn geheel.

Waar het voorstellingsvermogen van vele groepen onderlinge verschillen kan vertonen en verder nog even moet worden herinnerd aan de tijdloosheid - dus dat hier de zuiver persoonlijke tijd alleen optreedt - zal het duidelijk zijn dat de mens, die tot dit gebied doordringt, niet zeker kan zeggen: "Ik heb het Zomerland gezien." Men kan hoogstens zeggen: "Ik heb een deel van Zomerland beleefd en daarin voor mij aanvaardbare voorstellingen gevonden."

Dan die kwestie van licht. Voor de doorsnee-mens is het onmogelijk dat zo'n wereld, waarin vormen je ontsnappen en alleen gedachten voor je overblijven die gewekt worden door wisselende verschijnselen, kleuren, klanken buiten je, kan worden gerealiseerd. De mens, die daarin doordringt, zal dit alles moeten omzetten in symbolen. De symbolische voorstelling is dan volledig gebaseerd op het bewustzijn en het onderbewustzijn van het menselijk wezen, het stoffelijk wezen. Alleen op deze wijze nl. is een voldoende interpretatie in het stoffelijk ego vast te leggen.

Met deze korte omschrijvingen heb ik u nu verteld wat de gebieden zijn, die kunnen worden benaderd en komen wij aan het belangrijkste onderwerp: de weg.

Laat ik van tevoren vaststellen, dat de weg voor iedereen anders kan zijn. Ik zal voor de duidelijkheid bepaalde gevallen noemen, die zijn voorgekomen, maar ze moeten niet als de enige benaderingsmogelijkheid worden gezien. Ik zal hierbij zowel de buiten het huidige sociaal bestel vallende methoden als de wel daarbij behorende kort trachten weer te geven.

Benadering van het astraal-gebied wordt o.a. gezocht door een sterk emotionele verdieping. Deze kan ontstaan uit een verrukkings-toestand door ideeën. Ze kan worden teweeg gebracht - zoals reeds is gezegd - door het gebruiken van bepaalde roesverwekkende giften. Daarnaast wordt ze gewekt door sexueel verkeer onder bijzondere rituele omstandigheden. Dit laatste komt weinig of niet meer voor, uitgezonderd bij bepaalde groepjes, die zich duivelaanbidders noemen. Al het andere wordt nog wel in praktijk gebracht. Voor onszelf moeten wij allereerst bepalen wat voor ons een aanvaardbare weg is. En de methoden, die wij naar het astrale gebied kiezen, moeten altijd - dus zonder uitzondering - aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a. de mogelijkheid om jezelf, je huidige toestand en huidige omgeving te vergeten.
- b. er moet een zodanig sterke emotionele brwogenheid bestaan, dat men het voorstellingsleven voor een ogenblik reëler acht dan al het andere.
- c. men moet lichamelijk veerkrachtig en goed ontwikkeld zijn. Wanneer men gezond is en veerkrachtig, kan men nl. aan het lichaam voldoende energie onttelen om het betreden van het astrale gebied op eenvoudige wijze mogelijk te maken.

De methoden, die gevolgd worden, mogen nooit en te nimmer gepaard gaan met vrezen of angsten. Zij moeten te allen tijde uit een nuchtere aanvaarding van alle verschijnselen zijn opgebouwd. Zij moeten degen, die naar het astrale gebied gaat, verder helpen zich onaantastbaar te achten en te weten. Bij voldoende oefening is het verder raadzaam in de methode die elementen te zoeken, die een gelijktijdig contact met de stof mogelijk maken. Dit zijn de algemere eisen, waaraan zij zal moeten voldoen.

Om u nu hiervan een paar voorbeelden te noemen: Bij een zekere Indianenstam, de Yaquis, bestaat een methode om in het astraal gebied door te dringen en daar zelfs z.g. magie te bedrijven. Dit wordt bereikt door zich in een ruimte te zetten, waarin zware reukstoffen worden verbrand en waar men gelijktijdig of wel bedwelmende dranken dan wel bedwelmende plantendelen gebruikt. Er ontstaat dan een tekort aan zuurstof als gevolg van de zware reukstoffen, zodat het lichaam langzaam maar zeker uitgeschakeld wordt. De gemeenschap wordt bezig gehouden - ik kan er geen betere naam voor vinden - door een van hen, die met dansen, uitroepen en liederen een suggestie van strijdvaardigheid, strijdkracht en macht opwekt. Hierdoor wordt zekerheid verkregen. De roes zelf kan van 6 tot 72 uur duren. Er zijn nogal eens verschillen. Over het algemeen volgt er een kater op.

Het is iets anders wanneer men mescaal gebruikt; in dat geval is de kater over het algemeen minder erg of treedt in het geheel niet op. Gedurende deze periode is er niet zozeer sprake van het verblijf in het astraal gebied zonder meer als wel van een voortdurende wisseling van de droomtoestand, waarin men daar verkeert. Men herinnert zich de belevingen over het algemeen zeer goed, mede als gevolg van een suggestie, die aan de roes vooraf ging. Zij worden later voorgelegd aan de wijze mannen als een soort orakel. Men leest daaruit dan verschillende dingen af.

Een geheel andere weg vinden we bij de z.g. zelfkwellers, die als geslaars of anderen regelmatig in de wereld in grote groepen verschijnen. Hierbij tracht men voortdurend door zich in opwindning te pijnigen een toestand van absolute vergetelheid te bereiken. Hierin treden dan vi-

sioenen op, zoals dat heet. In feite is dit ook weer een kortere of langere verplaatsing naar een astraal gebied of een daaronder of zelfs daarboven gelegen sfeer.

Deze gebruiken zult u in Europa niet veel meer vinden. Ze zijn in sommige delen van Afrika en Azië echter nog in gebruik. De methode, die men hier in Europa het eenvoudigst naar het astrale gebied kan volgen, is de weg van concentratie, gepaard aan het ongewoon diep adem halen. Precies het tegendeel van wat de Indianen deden. Wij proberen a.h.w. een zuurstof-dronkenschap te verwekken. Gelijkzeitig trachten we door onze concentratie de wereld uit te schakelen. We zullen dan vaak eerst als op een afstand zekere verschijnselen waarnemen, droombeelden. Maar droombeelden met een achtergrond van werkelijkheid van astraal standpunt uit. Op de duur zullen we ons daarin als werkelijke persoonlijkheden verliezen. Er treedt dan een tijdelijke bewusteloosheid op of een trance-toestand, gedurende welke in het astraal gebied belevingen zonder meer mogelijk zijn. Eén raad voor hen die bij hun zoeken naar een weg naar de andere werelden het astraal-gebied betreden: indien u zich ervan bewust bent dat u lichamelijk bestaat, zal de eenvoudige gedachte aan uw lichaam u te allen tijde aan astrale invloed onttrekken. De verplaatsing van uw bewustzijn betekent gelijktijdig een verandering van uw wezen, waardoor u niet meer aantastbaar bent voor al hetgeen er op astraal gebied ontstaat. Er is dus geen enkele reden voor angst, zolang u dit maar onthoudt. Men mag zich nooit laten bewegen tot wegvlugten. Standhouden of terugkeren naar het lichaam is voor de mens de enige weg.

Dan gaan we verder: De weg naar Zomerland.

De weg naar Zomerland is niet te bereiken eenvoudig door het gebruik van verdovende middelen en evenmin door een zelfsuggestie. Ze vraagt meer. Voor de mens is het belangrijk dat hij een instelling heeft, waarbij hij zichzelf edel kan voelen. Men moet zich dus iets beter gevoelen dan men werkelijk is a.h.w. Het is daarom goed elke actie vooraf te doen gaan door bepaalde lichamelijke handelingen, die goed worden geacht. Deze kunnen zijn: het verrichten van diensten voor anderen, waardoor vermoeidheid wordt opgewekt; het zich inspannen voor anderen, of zelfs het uitzenden van gedachtenkracht naar anderen, dus het welwillend denken aan anderen.

Deze bezigheid is een vaststellen van het wezen. Want om de Zomerlandsfeer te betreden moeten wij - uit de stof gezien - ons bevrijden van vormvoorstelling. Verder van een te persoonlijk denken. Wij moeten overschakelen van een voortdurende wisselwerking tussen de omgeving en onszelf naar een alleen ontvangen; dus niet meer het zelfstandig handelen. In de oudheid werd dit ook wel bereikt langs de weg van sexuele orgieën, maar de gevolgen daarvan waren niet altijd begeerlijk en brachten dus niet altijd de Zomerlandsfeer werkelijk binnen het bereik. Ontaarding daarvan heeft geleid tot misbruik van de tempelprostitutie en wat erbij hoort en de consequenties waren allesbehalve prettig.

Maar goed, ook deze weg heeft dus bestaan: De eenheid van twee mensen in dierlijke zin, welke echter gepaard gaat met een door beiden gelijklijk ervaren geestelijk streven - dus ter ere van de godheid - brengt ook weer mede een verzadiging en een vermoeidheid met daarbij een versterking van het persoonlijk verlangen naar een geestelijk gebied. Ook zo is een betreding daarvan mogelijk.

Dan voor de doorsnee-mens alweer, zoals hij hier leeft. In de eerste plaats, wanneer u naar Zomerland wilt uittreden, moet u zorgen dat u lichamelijk vermoeid bent. De lichamelijke behoefte naar rust bevrijdt u van een groot deel van uw voorstellingsvermogen. Geen oververmoeidheid echter. Bent u te zeer vermoeid, dan zullen droombeelden u zozeer bezighouden, dat u niet tot een werkelijke ontsnapping aan bewustzijn en onderbewustzijn toe komt. Gewone vermoeidheid, dat is het beste.

Tracht verder niet Zomerland te bereiken zonder hulp van onze zijde, al-

thans in een trance-toestand. Prefereer daartoe de natuurlijke slaap en in deze slaap bij voorkeur - al zult u dat misschien niet meer bewust regelen - de eerste anderhalf uur na het in slaap vallen, dus het bereiken van een zekere diepte van slaap, die voor ons praktisch droomloos is. U heeft voor dit inslapen, wanneer u wegdommelt, meestal nog ongeveer een half uur stoffelijke tijd nodig. Wanneer u zich echter bij het inslapen instelt op het betreden van Zomerland, zal automatisch, zodra de gunstige conditie optreedt, de innerlijke persoonlijkheid, het geestelijk ego, trachten dit te verwerkelijken. We behoeven ons dus niet bezig te houden met: Heb ik nu al zo lang geslapen of niet? Dat gaat automatisch.

Willen wij echter gedurende de slaap in het Zomerland iets beleven en contact opnemen, dan kunnen wij dat slechts doen met behulp van een bepaald punt van concentratie. Zoals een vlieger in de mist op een radiostation peilt, zoals men met radar in de mist een bepaald doel opzoekt, zo moeten wij met een voorstelling van het doel daarop onze persoonlijkheid richten. Het is natuurlijk mogelijk dat men zich daarbij richt op een persoon. Dit is echter niet aan te raden, omdat we niet weten, of die persoon daar werkelijk bestaat of niet. Dus of datgene wat wij zoeken van ons stoffelijk voorstellingsvermogen uit nog inderdaad in Zomerland bestaat.

De ideeën, die het gemakkelijkst hanteerbaar zijn om Zomerland te betreden zijn: rust, natuur of delen der natuur opgevoerd tot de perfectie, waarbij dus al het ontsierende wegvalt; een soort kunstenaarsvisie van het paradijs of een volmaaktheid. Daarnaast het zoeken naar lering; het zich instellen op het contact met de lichtende geest zonder nadere bepaling.

Wij doen verstandig om kort vóór het inslapen voor onszelf deze dingen te herhalen en nog eens te herhalen. Degenen, die getraind zijn, kunnen op de duur ook overdag door eenvoudig even in te sluimeren, zoals men dat noemt, contact opnemen met deze sfeer. Maar zelfs dan zullen zij zonder geestelijke hulp niet in staat zijn zich langere tijd in die sfeer te handhaven.

In de Zomerlandsfeer treden over het algemeen weinig impulsen op, die ons terugwingen. Wij zullen er rekening mee moeten houden, dat het vluchten naar het Zomerland wegens de onaanvaardbaarheid van bepaalde situaties op aarde een gevaar kan betekenen voor het lichaam en daarnaast voor de geest, die - beroofd van het lichaam en het direct contact met het lichaam - niet in staat zal zijn zich in de Zomerlandsfeer te handhaven. Dus géén vlucht naar Zomerland.

Wat betreft de lichte sferen of lichtsferen, daarheen kunt u de weg slechts vinden via de meer rituele en magische handelingen. Hier is sprake van een voortdurend doorgevoerde zelfsuggestie, die op de duur het lichaam onaantastbaar maakt voor tijd, tijdprikkels, lichtprikkels, pijnprikkels e.d. Daarnaast moet de behoefte bestaan om God of het Goddelijke onmiddellijk nader te komen en wel zó intens, dat wij bereid zijn elke belevenis daaruit desnoods stoffelijk te reproduceren en te ondergaan, ook wanneer dit lijden betekent. Slechts door absoluut prijs te geven al hetgeen ons stoffelijk waardevol is en gelijktijdig naar licht en lichtende krachten te streven, kunnen wij dit gebied uit de stof betreden. Het is daarom niet aan velen gegeven deze sferen uit de stof op bewuste wijze te ervaren.

Zover de bewuste methoden. En nu nog kort, voordat ik ga eindigen, de onbewuste weg. Hiervoor zijn weer bepaalde verklaringen nodig, die ik dan maar kort samenvat.

Wanneer u hier in de stof leeft, is uw wezen gelijktijdig levend in elke wereld, waarvoor het capaciteiten bezit. U leeft dus een aantal parallelle levens, waarvan het grootste gedeelte echter onbewust wordt beleefd en slechts een enkele, of ten hoogste enkele, bewust.

Uw wezen bestaat uit elke kracht, elk trillingsveld, elk gebied, dat ligt tussen de Oerbron en uzelf. Ook wanneer alle aandacht in het stoffelijk gebied is geconcentreerd, bestaan deze andere voertuigen toch en behouden hun absolute gevoeligheid ten aanzien van de sfeer, waartoe zij krachtens hun wezen behoren.

Wanneer wij in de slaap - vaak ook weer door emoties, verlangens en begeerten gedreven of soms door eenvoudig te zoeken naar het antwoord op een vraag - uit het stoffelijk gebied uittreden, dan zullen wij in onszelf, maar nu onbewust en dus zonder vermogen zelf te kiezen of te regelen, juist dat deel van ons eigen wezen actief maken, dat het meest in overeenstemming is met ons probleem, met onze gesteldheid, met onze vraag. Dit voertuig beleeft dan op zijn eigen vlak, krijgt daar reacties en zal deze soms, maar lang niet altijd, aan het lichaam doorgeven, waardoor dat dan in staat is zich bepaalde droombeelden te herinneren.

Deze droombeelden zijn altijd symbolen, omdat de veelheid van denken, weten en beleven, die in een z.g. tijdloze sfeer (waar dus alleen nog maar persoonlijke ervaringstijd bestaat) kan optreden, slechts in een lange reeks van droombeelden, die niet herinnerd kunnen worden, zou kunnen worden uitgedrukt. Vandaar dat de totale indruk wordt teruggebracht tot een droomsymbool. Het interpreteren van deze droomsymbolen is zeer moeilijk en ik zou u dus aanraden om niet te trachten elke symboliek in overeenstemming te brengen met een sfeer, waarvan u wel eens hebt gehoord. Wanneer het noodzakelijk is, zal de betekenis van het droomsymbool ongetwijfeld in het onderbewustzijn reacties wekken, waardoor weliswaar geen juiste interpretatie maar wel een juiste reactie binnen het bewuste denken kan optreden.

Nu ben ik eigen^{lijk} klaar, vrienden. Dit is de inleiding en dat is ongeveer alles, wat ik erover te zeggen heb. Ik weet dat ik onvolledig ben geweest, natuurlijk. Dat is duidelijk. Ik weet ook, dat sommigen uwer op het ogenblik al vragen hebben. Voordat ik ga sluiten, mag ik nog wel even op een paar punten wijzen.

In de eerste plaats: verwacht u niet van mij, dat ik u een voor de wetenschap aanvaardbare rationalisatie van deze sferen kan geven. Ze zijn voor de wetenschap nu eenmaal niet hanteerbaar, onttrekken zich daardoor aan haar wijze van onderzoek en van definitie.

In de tweede plaats: verwacht niet van mij, dat ik u allen persoonlijk even ga vertellen langs welk achterdeurtje u naar een aangename sfeer kunt gaan. Ik wil gaarne ingaan op de problemen, die u dienaangaande stelt, maar ik kan deze niet op de persoonlijkheid afgestemd beantwoorden. U zult ook na deze lezing uw eigen weg moeten zoeken.

Verder; een deel van hetgeen ik heb opgemerkt, onttrekt zich aan wat men noemt: stoffelijke logica. Het spijt mij zeer, maar de stoffelijke logica is begrensd, omdat zij in haar redenering en uitgangspunt nu eenmaal alleen beperkt is tot de op aarde kenbare verschijnselen en alle veronderstellingen, die aan de hand daarvan kunnen ontstaan. Er is een verbinding met para-normale verschijnselen te vinden. Wanneer we alle andere vragen hebben beantwoord en als er belangstelling voor zou bestaan, wil ik ook daar eventueel wel op ingaan. Maar de bedoeling is toch wel; eerst te trachten ons eigen standpunt - het mijne als geest maar ook het uwe als stofmens - t.o.v. deze sferen en de mogelijkheden om ze te bereiken verder te omschrijven.

-:-

H E T K O M P A S .

Een trillende naald gaat over de streken
en toont je het ware noorden.
Van binnen is vaak een gevoel, dat je toont de inhoud
van de woorden

voor waar of onwaar -
je waarschuwt voor gevaar
en zegt, hoe wel te gaan.
Maar wil een kompas je dienstig zijn,
dan moet je je koers reeds kennen,
dan moet je weten wat het doel is van je leven en je bestaan.

De mens heeft in zich de goddelijke Kracht,
die hem wijst het goddelijk Licht.
Wanneer hij aanvaardt wat die Kracht hem steeds zegt,
dan blijft hij op God gericht.
Maar God is zo ver en God is zo groot!
Vóór ons ligt leven en daarna de dood -
en daarna een voortbestaan.

Rond ons ligt een wereld van zijn.
En noemt men dat dan al waan,
voor ons is 't belangrijk;
het is vreugde en pijn -
het is zoeken en strijden!

Daarom kiezen wij onszelven een doel.
En indien wij de koers bepalen op het licht, dat in ons leeft,
vinden wij ook de mogelijkheid te gaan tot op de juiste plaats.
Dan kan een ieder ook bereiken datgene, waarnaar hij streeft.
Want uit de veelheid van de tijden bestaat voor ons de zekerheid:
Wanneer wij slechts op God betrouwen,
betekenen wij zelf onze baan;
zijn wij vrij van tijd tot tijd,
van leven tot leven voort te gaan;
te zeggen:
"Zó zoek ik mijn God, zo zoek ik mijn werkelijkheid,
zo wil ik leven door aarde en sfeer,
zo is voor mij het verloop van de tijd."

Kies je je doel met 't kompas van het licht,
dan vervul je in vrijheid je levensplicht,
dan vind je aan het eind van al het bestaan:
't Was waarheid mijn streven, slechts in 't ervaren lag waan.

:--: